

"Beredda att åter omvända sig"

Dina släktingar, kollegor och vänner märker förändringen och de inser att det i ditt fall inte rör sig om ett övergående tillstånd, utan att du inte längre är densamme. - Oroa dig inte, fortsätt framåt! Nu uppfylls orden 'vivit vero in me Christus' - det är Kristus som lever i dig. (Plogfåran, nr. 424)

25 januari

*Qui habitat in adiutorio Altissimi, in
protectione Dei coeli commorabitur,*

att bo i Guds skydd, att leva med Gud: detta är de kristnas riskfyllda trygghet. Vi måste vara övertygade om att Gud hör oss, att han lyssnar till våra behov. Är vi det, fylls våra hjärtan med hopp. Men att leva med Gud innebär otvivelaktigen att löpa en risk, för Herren nöjer sig inte med att dela: han vill ha allt. Och att närma sig honom lite mer innebär att man är beredd att åter omvända sig, att åter korrigera sitt handlande, att lyssna uppmärksammare till hans ingivelser, de heliga önsknningar som han uppväcker i våra själar och att förverkliga dem.

Vi har säkert gjort stora framsteg på vägen mot trohet mot Kristi ord sedan vi för första gången medvetet beslutade oss för att fullt ut leva hans lära. Men är det ändå inte sant att det fortfarande finns mycket att göra? Är det, framför allt, inte sant att det fortfarande finns mycket högmod kvar? Utan tvekan är en ny

förändring nödvändig, en fullkomligare lojalitet, en djupare ödmjukhet, så att vår egoism kan minska och Kristus därigenom växa i oss, eftersom *illum oportet crescere, me autem minui*, han skall bli större och jag skall bli mindre.

Vi får inte förbli orörliga. Det är nödvändigt att gå framåt mot det mål som den helige Paulus angav: *Jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig*. Målet är högt ställt och mycket ädelt: att identifiera sig med Kristus, att bli helig. Men det finns ingen annan väg om man vill vara konsekvent med det gudomliga liv som Gud genom dopet har ingjutit i våra själar. Att gå framåt innebär att göra framsteg i helighet. Däremot motsätter man sig det kristna livets normala utveckling om man går bakåt. Guds kärleks eld måste nämligen näras, växa i styrka varje dag, slå djupare rot i själen och elden hålls vid liv genom att nya saker

bränns. Därför riskerar den att
släckas om den inte flammar upp.
(När Kristus går förbi, nr. 58)

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/dailytext/
beredda-att-ater-omvanda-sig/](https://opusdei.org/sv-se/dailytext/beredda-att-ater-omvanda-sig/)
(2026-03-21)